peab laskma teha järgmised tuletõrjeriistad, mida tuleb säilitada seks määratud paigal. Nimelt kaks pikergust veepali registel ja 2 tulehaaki ning igas korteris 2 redelit ja 2 pritsi. Peale selle tuleb lasta valmistada veel 20 nahkämbrit. Ka tuleb puhastada ja korda seada linna avalikud kaevud (nn. korterikaevud), arvult 15. Müürsepad ja puusepad peavad ilmuma ühes põlemeistritega tulikahju juurde kustutamist korraldama, eriti põlemeistrid, kes on kohustatud muretsema kohale tuletõrjeriistad ja vett [65].

1675. a. põlemäärustiku kehtimapanek oli sündinud ainult valitsusvõimude survel ning peale põlehärrade ja -meistrite nimetamise ei teinud ka raad midagi selle elluviimiseks. Otsese sõjaohu möödumisel rauges esialgu samuti kõrgemate valitsusvõimude eriline huvi Tartu tuletõrje korralduse vastu. Alles kui 1677 aasta kevadel aset leidis kroonu magasini (praeguse Saksa võimla kohal) lähedal tulikahju, mis oli ähvardanud ka magasini ennast, pööras uus kindralkuberner Christer Horn sellele tähelepanu ning nõudis raelt, et see laseks kõrvaldada kõik magasini lähedal asuvad puust „kuffen“ [66].

Kindralkuberneri kiri sundis raadi võtma jällegi arutusele linna ehitiste tulekindluse küsimuse, mis kõikidele valitsuse ja linnavõimude avaldatud määrustele, käskudele ja ähvardustele vaatamata ei olnud a. 1667 tulikahjust saadik pea sugugi paranenud. Isegi valitsuse määrusest, et kõik nurgamajad tuleb ehitada kivist, hiilisid kodanikud sel teel mööda, et jätsid tänava nurgad ehistamata, püstitades aga tänavate külgedele puust maju. Vabatahtlikult pea keegi oma „brandkuffen“ ja „feyernester“ ei mõelnudki lammutada, samuti kui katta oma hooneid laudade või peerupuu asemel kalliste katusekivide või tülikate mätastega. Asjaolu, et mõne hurtsiku katus rae korraldusel maha kisti, nende omanikke palju ei heidutanud. Mõne aja järele ehitasid nad neid jällegi üles, ilma et võimud oleksid sellele vastu astunud.

Nüüd aga otsustas raad asja tõsiselt võtta ning üllitas 4. mail 1677 plakati, milles kohustas kõiki linna jurisdiktsioonile alluvaid isikuid katma oma puukatustega maju tulekindla materjaliga [67]. Siiski oleks ka see määrus jäänud paberile, kui mitte mõni nädal selle publitseerimise järele 21.—23. maini Riias aset leidnud hiiglatulikahju, milles hävis üle 200 maja, ei oleks meenutanud ka Tartu elanikkonnale teda peaaegu täpsalt kümne aasta eest tabanud samalaadilist katastroofi.

---

[65] XXIII, 20. Põlemäärustiku kaasaegne koopia või kontsept.
[66] IV, 71. Chr. Horn raele 2. 5. 1677.
[67] Raeprot. 1667, lk. 57, 59. LXI-a — Plakati kontsept.

Tartu V, lk. 249